

Den Laethemschen Vriendenkring

Verslag van de vergadering van dinsdag 11 april 2006

Plaats: Salons Leiesymfonie, Maenhoutstraat, 60, Sint-Martens-Latem

Aantal aanwezigen : 44 personen

Begin van de vergadering : 20u00

Einde van de vergadering : 22u30

Leden :

* Verontschuldigd :

Daniël Beernaert, Roos en Rita Defauw, Serge Clement, Dirk Dubois, Rigo Van de Voorde, Jan De Meyer, William Martens.

* Nieuwe :

Annie Joos-Surgeloose, Dirix Micheline, André Van den Abeele-De Vreese, Martine Sergeant en William Martens, Magda De Smet, Eddy Priaau, Oswald Alliet.

Het totale aantal (betalende) leden (= gezinnen) bedraagt nu : 55

Agenda :

De volgende vergadering is voorzien op dinsdag 9 mei 2006 om 19u30.

Op deze vergadering zullen we, o.l.v. Paul Santens en Guido Dhaene (illustere kenners) en met de -hopelijk actieve- hulp en inbreng van onze leden, het hebben over "Bars en rendez-vous huizen".

Anekdoten en suggesties voor de aanstaande thema's en aanvullingen of verbeteringen van de al behandelde thema's zijn uiteraard steeds welkom en zullen ons in de toekomst toelaten om alle gesprokkelde informatie zo volledig mogelijk te inventariseren.

Alle fotomateriaal is zeer welkom !!!

Bij voorkeur worden deze "addenda" door de leden -schriftelijk- overgemaakt aan een van de bestuursleden, waarvoor nu al onze dank.

Orde van de dag :

1. Christian Braemscheute over Francis 'Peet' Damman, je moest er geweest zijn!

Peet, gedoopt als Francis, kreeg zijn bijnaam toen hij 'kedee' (caddy) was op de Latemse Golfclub. Hij was graag gezien als 'stokkendrager' van de 'heren' en was al heel vlug de vaste caddy van Baron Cyriel Buysse, die hem zei: <gij, gij zijt mijne peet!> en Francis had een nieuwe naam: Peet Damman. Hij woonde in een bijgebouwtje bij zijn zus Lieske aan de Bosstraat 17. Zijn meubilair bestond uit een grote kleerkast waar kleren, ondergoed, zeep, etenswaren,

potten en pannen kriskras door elkaar stonden. Verder was er nog een aftands ledikant, een zelfgemaakte wasbak, niet meer als een oude aan de muur gegeven frietketel met aan de handvaten, links het washandje en rechts de handdoek. Zijn bed was ook al niet veel meer dan een ressortbak met roze, naar het paars toe gekleurde lakens met onuitwisbare str...strepen en het juweel van zijn optrekje : de Leuvense stoof.

In een klein stalletje daarnaast stond een enorme kast met fietsonderdelen en aan de muren hingen oude fietskaders, zadels, sturen en allerhande werkattributen want Peet was fietsenmaker van beroep. Of hij ooit veel nieuwe fietsen verkocht heeft is de vraag, wel gaf hij 'gevonden' fietsen een ander uiterlijk. De fiets was zijn verplaatsingsmiddel bij uitstek, gezien hij kreupel was en zich enkel 'vlot' kon verplaatsen met krukken. Inventief als hij was fabriceerde hij die zelf met de stelen van een spade met, tegen het uitglijden, onderaan een deurstop genageld.

Zijn optrek was een puinhoop met kippen, katten en dies meer die allen lustig door het huis trippelden en hun gevoeg maakten waar het maar kon. Peet stoorde zich daar niet aan en dweilde éénmaal per week alles naar buiten met een natgemaakte aardappelzak en met zijn omgekeerde kruk als trekker. Af en toe kwam zijn nichtje eens orde op zaken stellen en zwoegde ze zich rot om het toch een beetje proper te krijgen.

Zijn optrekje was middels een deurtje in verbinding met de woning van zus Lieske, waar Peet in de jaren zestig TV ging kijken om toch maar 'het gesproken dagblad' niet te missen. Als hij echter teveel gezopen had, ging de grendel onverbiddelijk op de deur en bleef Peet op zijn honger wat 'telesofie' betref.

Hij kookte ook zijn eigen potje. Specialiteit was appelmoes, waar hij de opgeraapte appels, ongewassen en ongeschild, met een bodempje water en veel suiker een dag of twee liet sudderen op de stoof. Voor de winterkost was hij radicaal. Alle dagen hutsepot.

Hij plofte de gesneden groenten, varkensoren en -poten met wat buikvlees in de overmaatse ketel water en liet dat een dag of drie 'trekken' en stoven. Met deze 'stampot' en de nodige jenever of cognac kon Peet de winter door.

Om zijn 'gekooksel' te bewaren, zette hij de pot in de vrieskou en nam hem 's morgens weer binnen om te ontvriezen. Na het eten ging het deksel er weer op en verhuisde de ketel opnieuw in Peets 'natuurdiepvriezer'.

Peet was ook een begaafd architect en besloot met eigen ontwerp een 'offeranda' (veranda) te bouwen waar hij ook een badkamer kon in onder brengen. Met 'gekregen' stenen, elementen en glas van allerlei maten en gewicht bouwde hij zijn 'offeranda' en luxe badkamer, maar hij had er in zijn enthousiasme niet aan gedacht buizen te voorzien voor de afloop van het badwater. Ook de stop ontbrak, maar dat loste hij op door er een te snijden uit een houten tak. Het badwater vond dan zijn weg naar buiten via de

verandadeur en zo was de vloer ook weer proper.

Het eerste bad werd een avontuur voor de ganse buurt. Peet stapte er in, gleed uit en lag spartelend in het water te ketteren dat hij er niet meer uit kon.

Lieske en drie behulpzame burens moesten er de onfortuinlijke Peet uitsleuren.

De beste verdienste hield Peet Damman over aan het ronddragen van kranten en tijdschriften. Hij was de eerste die de gemeente voorzag van het toen uiterst populaire advertentieblad 'Het Fonteintje' van de Gaverse familie De Vuyst. Bij de opkomst van de reclamebladen was het ook de gewoonte dat fabrikanten staaltjes van hun producten als waspoeder, zeep, shampoo, speculoos of waardebons e.d. meegaven. Peet had er al snel een handeltje van gemaakt om de hem nuttige stalen in eigen kast te stapelen en de waardebons in de winkels van zijn ronde uit te wisselen voor eigen gebruik. De producenten kregen het echter snel door en dat handeltje kreeg snel een eind.

Later vond Peet echter een nieuwe uitdaging. Een koffiemark dat de markt van de toenmalige Fortproducten wou inpikken liet als prospectie hun product van deur tot deur bedelen. Peet zag al snel dat, als de bewoners er niet waren, het pakje koffie in de bus werd gegooid. Hij kwam er aan met zijn 'Fonteintje' en grabbelde dan ongegeneerd en met pretogen de koffie mee.

Op het laatste van zijn 'carrière' werd hij nog minder mobiel en om zijn ronde te bespoedigen gooide hij het merendeel van zijn kranten en folders in de gracht of in de bosjes. Dat werd het einde van zijn ronde als 'gazettendrager' en van dan af aan kon hij zich weer verbaal gaan verzetten tegen de 'kapitalisten' en het communisme prediken.

Van één iemand had hij een heilige schrik. Als hij het in zijn stamcafé "'t Oud Gemeentehuis' te bont maakte werd hij de les gespeld door Jenny Ranschaert, de huid vol gescholden en aan de deur gezet. Zijn grote klep viel dicht en hij droop, in stilte vloekend, af. Thuis vond hij dan troost bij de stoof of in de zomer op de geïmproviseerde tuinbank waar hij met zijn broer Fonnie en zijn onafscheidelijke drinkebroer 'Volderke' een paar flessen jenever soldaat maakte, tot ze van zattigheid in slaap vielen en er de volgende morgen fris en monter weer tegenaan konden. Peet heeft heel wat meegemaakt, heeft nooit geklaagd en was gelukkig met het leven dat hij 76 jaar mocht leven.

2. Guido Dhaene over Lukske Prukske (Coiffeur Charme)

Iets minder "vettig" maar daarom niet minder origineel zijn de verhalen waarmee Guido onze tweede "illustere Latemse figuur" belichtte.

De meeste van die verhalen vonden hun oorsprong in het feit dat de buurtbewoners rond de kapperszaak van Luc het niet konden laten om elkaar "den duvel" aan te doen. De fratsen die daaruit voortvloeiden, sappig en pittig

gebracht door onze verteller, deden de aanwezigen in de zaal steevast schokken van het lachen.

Zoals die keer toen Luc, bij wijze van dank voor bewezen diensten, een portie zelf gevangen paling beloofd had aan Guido. Deze laatste had er echter niets beter op gevonden dan –door middel van een enorme affiche op de gevel van Luc's zaak- de nakende opening van een "Palingshuis" aan te kondigen. Het duurde niet lang of Luc werd, nog tijdens zijn vispartijtje, door geïnteresseerde passanten geïnterpelleerd over deze zaak. Hijzelf was er evenwel gerust in en in de vaste overtuiging dat het waarschijnlijk om een buur ging, die inderdaad aan het verbouwen was. Groot was natuurlijk zijn verontwaardiging bij zijn thuiskomst ... en even groot de hilariteit bij de achter hun gordijnen piepende burenen !

Of het door Luc zelf verzonnen verhaal van het "verdwijnen" van zijn postiche. Op een dag zou hij zodanig zat thuis gekomen zijn, dat hij zijn postiche met een grote zwaai uit het raam had gegooid. Toen hij er enkele dagen later terug naar op zoek ging, vond hij zijn kleinood in de haag van zijn buur, maar helaas, de vogeltjes hadden er een elegant nestje in gebouwd en hij kon dat die beestjes niet aandoen om hun bouwwerk te vernietigen. Vanaf die dag was hij dan ook definitief verlost van zijn prukske !

Luc's gedegen rijervaring, die een flinke deuk had gekregen toen hij de helft van zijn poort had afgereden (weliswaar in "benevelde" toestand), was weeral eens een geldige reden om zijn oprit en inrijpoort langs beide zijden met matrassen te capitonneren, teneinde een herhaling van die misstap te voorkomen, tot grote leute, uiteraard, van gans het gebuurte !

Of die keer toen Luc verplicht was zijn bouw stil te leggen. Een 'officieel' schrijven had hem op de hoogte gesteld dat er iets niet in orde was met zijn bouwvergunning en dat hij de werken onmiddellijk diende te stoppen. Over zijn toeren en in alle staten en met de bewuste brief breed zwaaiend, stormde hij de deur uit, op weg naar 'de gemeente' om tekst en uitleg te vragen. Dit was voor de snode burenen natuurlijk het sein om uit hun kot te komen en hopeloze Luc uit zijn lijden te bevrijden !

Zoveel verhalen, zoveel lachbuien ook !
Teveel om hier allemaal op papier te zetten .
Of, zoals we al meldden : je moest er geweest zijn !
De afwezigen hadden alweer ongelijk.

Hierna nog een

Nawoordje van de voorzitter

Met een gezapige vreugde kan de voorzitter het verheugende nieuws melden dat geboren verteller en dialectspecialist Christian Braemscheute, een uit Astene aangespoelde Latemnaar, toegezegd heeft om in de toekomst nog meer uitgeschreven volkse verhalen in 'de streektaal' te komen brengen. Mochten er leden zijn die grappige anekdotes hebben, zou het ons plezieren moesten zij de hoofdlijnen op papier pennen. De voorzitter zal de teksten dan verwerken tot een sluitend verhaal voor een 'conférence' van cabaretier Christian of erevoorzitter Guido.

De voorzitter zal voor 9 mei zijn beste been (het linker) voorzetten om tegen de volgende vergadering de neerslag te geven van hoe hij als jonge knaap en tiener het toen nog volkse kermessen beleefde of onderging. Velen zullen er zich waarschijnlijk in herkennen...

Bij de vergadering van juni hopen we onze goeie vriend Daniël Beernaert in ons midden te hebben. Dan zouden we graag de geschiedenis van de befaamde basketclub Babeco bijeschrijven. Daarvoor gaan we onze goeie vriend Paul Santens, sponsor en oud-voorzitter, voor de kar proberen spannen om zijn vrienden Meirlaen en Peers aan te porren ons 'clubje' te komen vervoegen, want ook zij lagen met Balcaen, Beernaert en Coppens aan de basis van ons Latems basket, dat nu nog steeds verder leeft en scoort als BBC Leiedal, herrezen door de inzet van Marie-Louise Hertoge, Hugo Van de Gehuchte en Ronde van Vlaanderen directeur Wim Van Herreweghe, die we dan op zijn beurt willen inzetten om het boek 'Koarelke' (Karel van Wijnendaele) te komen promoten.

Je ziet, beste vrienden, voor dit jaar hebben we nog heel wat stof te verwerken! Bedankt voor jullie enthousiasme en, het weze nogmaals benadrukt, dankuwel Jef voor het gratis gebruik van uw schitterende zaal. Je had het ongetwijfeld nooit gedacht dat hier, in Leiesymfonie, nog echte, Latemse leute zou gemaakt worden in de traditie van onze ouders en voorouders.

Met vriendelijke groet en ... tot de volgende vergadering...

Op dinsdag 9 mei 2006 !

Om 19.30 u. stipt

Wilfried Vancampenhoudt
Secretaris

Albert Haelemeersch
Voorzitter